

Kinder Torah

Emor

בס"ד

The Better Alternative

When you sacrifice a *Korbon Todah* to Hashem, you shall sacrifice it to gain favor for yourselves" (Vayikra 22:29). The Kesav Sofer explains that a person must have a sincere desire to bring a *Korbon Todah*. This statement seems a bit too obvious. A *Korbon Todah* was a thanksgiving offering brought by someone who was saved from a dangerous situation. For example, he had been captured by bandits and was rescued. With this *korbon*, he thanked Hashem for saving him. After such an experience, the person would be ecstatic to be alive. Of course, he would want to bring a *Korbon Torah* thanking Hashem! Why does the verse need to tell us that he must have a sincere desire to bring the *korbon*? It is obvious.

The Kesav Sofer takes a deeper look at the *Korbon Todah*. Would a person rather be put into a dangerous situation and subsequently saved, or not get into danger at all? Of course, he would rather avoid the whole experience. Therefore, he really does not want to be put in a situation where he will ultimately need to bring a *Korbon Todah*. Therefore, he apparently does not bring the *korbon* with the full desire of his heart.

The Kesav Sofer points out a fundamental mistake in this attitude. A person must be happy with the trouble that befalls him. Why? Because it came upon him to cleanse him of his *aveyros* (sins). The heavenly punishment that he deserved for his *aveyros* would have been far worse than the *yissurin* (suffering). Hashem gave him the lighter sentence – the *yissurin* – and then saved him from death. How fortunate is this person! He received his *kapora* (atonement) in *olam haze*. This is a "light sentence" compared to the retribution that awaits the sinner in *olam habo*. Therefore, the person should be happy even before the *yissurin* come. He knows they are far more pleasant than the alternative.

There is a story that vividly illustrates this point. A *chossid* was suffering terrible *yissurin*. He was very poor, there was illness in his family, and his non-Jewish neighbors were tormenting him. He decided to go visit the Rebbe to receive a *bracha* to end the *yissurin*. In the dead of

winter, he made the long trip to the town where the Rebbe lived. The *chossid* was exhausted when he arrived. There was a line of other *chassidim* sitting in the well heated waiting room, waiting to see the Rebbe. He took a seat at the end and quickly fell fast asleep. The *chossid* began dreaming a very disturbing dream. He had reached the end of his life, and had ascended to the Heavenly Court for his final judgment. He was called forward and led in front of a huge balance scale. The court first called for the *chossid's* mitzvos. A group of white angels appeared. He saw the prayers that he had properly prayed, the Torah that he had learned, and the acts of kindness that he had performed. The white "mitzvah angels" went up onto the right side of the scale and weighed it down. Next, they called for the *chossid's* *aveyros*. In came a group of black angels. They were more numerous that the white "mitzvah angels". The time that he wasted when he could have been learning Torah, the money that he should have given to *tsedaka* but did not, the words of *loshon hora* that he spoke, and the missed and rushed prayers, were all faithfully brought up to the courtroom. They ascended onto the left side of the scale and weighed it down heavily.

The *chossid* blinked his eyes. He could not believe it. How did he accumulate so many *aveyros*? Did he not have any more mitzvos? The *aveyra* side was far heavier! What was he to do? He was doomed. Then a third group of angels made their appearance. One represented a day that he went hungry without food. Another brought a time that he was sick in bed for two weeks with a high fever. They ascended onto the right side of the scale, along with the mitzvos. Another angel came, telling of the insults that he suffered. Another brought forth the prejudice from the anti-Semites. They all went up onto the right side of the scale, weighing it down heavily. The two sides were almost equal. They *aveyros* had only a slight edge.

"Bring out more *yissurin*," the *chossid* said. "But you have no more *yissurin*," was the reply of the Heavenly Court. "No, no no! It can't be. I want more *yissurin*! More *yissurin*!" The *chossid* screamed at the top of his lungs. "More *yissurin*! More *yissurin*!" He jolted himself awake from his dream, opening his eyes

to find himself still sitting in the Rebbe's waiting room. He was alive, *boruch Hashem*. However, he was shaken with the reality of the dream. Why had he come here to the Rebbe? To rid himself of the *yissurin*. What a foolish thought! *Yissurin* were the best thing for him. They would save him from a terrible fate in *olam habo*. The *chossid* got up and left without seeing the Rebbe. Let the *yissurin* come. He would welcome them.

Kinderlach . . .

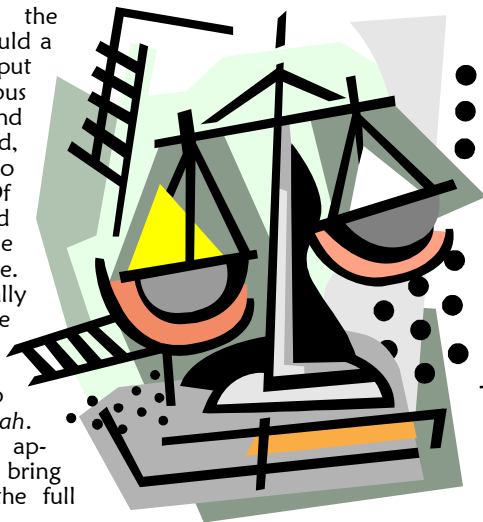
The best thing is to stay free of aveyros, or to do teshuva on the mistakes that we did make. When we leave ourselves with aveyros that were not corrected, Hashem gives us two alternatives. One is unpleasant, and the other is terrible. Yissurin are unpleasant, but punishment in olam habo is terrible. Which one should we choose? Dovid HaMelech summed it all up. "Fortunate is the man whom Hashem afflicts" (Tehillim 94:12). Kinderlach, we should all be free of sin and never faced with this choice. However, we should welcome yissurin when they come, knowing that they are far better than the alternative.

Kiddush Hashem

"I shall be sanctified among the Children of Israel" (Vayikra 22:32). This is the mitzvah of *Kiddush Hashem*, sanctifying Hashem's Holy Name. The Gemora (Yuma 86a) tells us that making people love Hashem is our way of sanctifying His name. How do we do this? One who learns Tanach and Mishna, serves Talmidei Chachomim, and is careful that his relationships with people are pleasant, sanctifies Hashem's name. People who know him will say about him, "Fortunate are his father and his teacher who taught him Torah. Oy to those who do not learn Torah! Look how his ways are delightful, his deeds are refined." On the other hand, one who behaves the opposite, causes people to say not so nice things about Hashem and His Torah.

Kinderlach . . .

People are watching us. We are representatives of Hashem. On the bus, they are watching to see if we give up our seat for an older person. At the store, they are watching to see if we wait patiently for our turn. At the playground, they are watching to see if we play nicely and do not litter. They look to see if our clothes are neat and clean. When they speak to us, they notice if we listen and answer politely or not. You have many opportunities to be a shining example of how Hashem and His Torah can refine a person. Let us take turns around the Shabbos table trying to think of other examples. Maybe we can even ask Abba to give out a prize to the one who thinks of the most examples.

והגדת לבנר

פרשת אמור

והמתינו לתורם. התיישב החסיד לידם, וחיכה אף הוא - אך תוך כדי ישיבתו שם נדרם, וחלם חלום נורא. בחלומו הגיע לסוף חייו, ועלה לשמיים כדי לתת את הדין על מעשיו. הובילו אותו לחדר שבו היו מאזני ענק. בית הדין של מעלה פתח בקריאה למצוותיו של החסיד, ובתגובה על כך הופיעה קבוצת מלאכים לבנים. החסיד חזה בתפילות שהתפלל בכוונה, בתורה שלמד, ובמעשי גמילות החסד שעשה. מלאכי המצוות הלבנים עלו על הכף הימנית של המאזניים והכבידו עליה. ואז קרא בית הדין לעבירותיו של החסיד. נכנסה קבוצה של מלאכים שחורים - רבים יותר מהמלאכים הלבנים: ביטול תורה, כסף שהיה עליו לתת לצדקה ולא נתן, הלשון הרע שדיבר, התפילות שלא התפלל או שהתפלל במרצה - כולם הגיעו לבית הדין, עלו על כף המאזניים השמאלית, והכבידו עליה מאוד.

החסיד מצמץ בעיניו בהשתוממות: כיצד הצטברו לו כה הרבה עבירות? האם אין לו עוד מצוות? צד העבירות כבד בהרבה! מה יעשה? אבל אז הגיעה קבוצה שלישית של אחד מהם ייצג אחד שבו רעב ללחם; שני - מחלה שחלה בה, ושבללה שכב במיטתו שבועיים עם חום גבוה. הם עלו לכף המאזניים הימנית, יחד עם המצוות. והנה הגיע עוד מלאך, שסיפר על העלבונות שספג. עם ההתנכלות כולם הצטרפו עליו עוד. כעת - צד העבירות

"הביאו עוד ייסורים", ביקש החסיד. "אך אין לך עוד ייסורים", נענה בית הדין של מעלה ואמר. "לא, לא, לא! לא יכול להיות! אני רוצה עוד ייסורים! עוד ייסורים!" צרח החסיד במלוא כוחו. "עוד ייסורים! עוד ייסורים!" ואז התעורר מחלומו, פקח את עיניו, ומצא עצמו יושב עדיין בחדר ההמתנה של הרבי. הוא היה בחיים, ברוך ה', אם כי היה מזועזע מכולו מהחלום המוחשי כל כך. מדוע הגיע לרבי? כדי להתפטר מייסוריו. איזו מחשבת הבל! ייסורים הם הדבר הטוב ביותר עבורו. הם יצילו אותו מגורל מר מאוד בעולם הבא. קם החסיד ויצא, מבלי לראות את הרבי. שיבואו הייסורים - הוא יקדם אותם בברכה.

ילדים יקרים...
 הדבר הטוב ביותר הוא להימנע מעבירות, או לחזור בתשובה על החטאים שחטאנו בהם בשוגג. כאשר העבירות נשארות איתנו ואין אנו מתקנים אותן, עומדות בפנינו שתי אפשרויות: האחת היא לא נעימה, והשנייה - אימה ונוראה. הייסורים אכן אינם נעימים, אך העונש בעולם הבא הוא איום ונורא. באיזה מהם נבחר? דוד המלך סיכם עניין זה בפסוק אחד: "אשרי הגבר אשר תייסרנו י-ה" (תהלים צ"ד, י"ב). ילדים יקרים, יהי רצון שנהיה כולנו נקיים מחטא, ושלא נצטרך לעמוד בפני בחירה זו. אך עלינו לקבל את הייסורים כאשר הם באים עלינו כדיעה שהם טובים בהרבה מהחלופה השנייה.

קידוש ה'

כתוב בתורה (ויקרא כ"ב, ל"ב) לא לחלל את שם ה' אלא לקדש אותו. הגמרא במסכת יומא (פ"ו, ע"א) מסבירה שקידוש ה' פרושו שיהא שם שמים מתאהב על ידך. כיצד? "שיהא קורא, ושונה (לומד מקרא ומשנה) ומשמש תלמידי חכמים, ויהא משאו ומתנו בנחת עם הבריות. מה הבריות אומרות עליו? אשרי אביו שלימדו תורה, אשרי רבו שלימדו תורה. או להם לבריות שלא למדו תורה. פלוני שלמדו תורה. ראו כמה נאים דרכיו, כמה מתוקנים מעשיו." לעומת זאת, אם אנחנו מתנהגים להפך, אנחנו גורמים חלילה לאנשים לומר דברים לא טובים על ה' ועל תורתו.

ילדים יקרים...
 אנשים מסתכלים עלינו. אנחנו נציגים של ה'. באוטובוס, הם מסתכלים לראות אם אנחנו נותנים את מקומנו לאדם מבוגר. בחנות, הם מסתכלים לראות אם אנחנו מחכים בסבלנות לתורנו. בגן המשחקים, הם מסתכלים לראות אם אנחנו משחקים יפה ולא מלכלכים. הם מסתכלים לראות אם בגדינו נקיים ומסודרים. כשהם מדברים אלינו, הם שמים לב אם אנחנו מקשיבים ועונים בדרך ארץ או לא. יש לכם הזדמנויות רבות להוות דוגמה נפלאה לדרך בה ה' ותורתו יכולים לעדן את האדם. מי יכול לחשוב על עוד דוגמאות? כמו שכבר אמרנו קודם, יש לנו הזדמנות עכשיו, בספירת העומר, להתקדם ולהשתפר השתפרות של ממש. בואו לא נחמיץ הזדמנות זו.

החלופה הטובה יותר

"וכי תזבחו זבח תודה לה', לרצונכם תזבחו" (ויקרא כ"ב, כ"ט). הכתב סופר מבאר שלאדם חייב להיות רצון אמיתי וכן להביא קרבן תודה. ביאור זה נשמע כמעט מיותר: היינו חושבים שתנאי זה הוא מובן מאליו, שהרי קרבן תודה הוא קרבן שמביא אדם שניצל מסכנה - למשל, אם נשבה בידי שודדים וניצל, ואז הוא מודה לה' על ההצלה באמצעות קרבן זה. אחרי חוויה כזו, הרי האדם צריך היה להיות מלא שמחה על שנותר בחיים, ובוודאי שירצה להביא קרבן תודה ולהודות לה! מדוע יש צורך בפסוק שיאמר לנו שעליו להביא את הקרבן מתוך רצון כן ואמיתי?

הכתב סופר בא לתת לנו הבנה עמוקה יותר בקרבן התודה. האם אנשים מעדיפים להיכנס למצבים מסוכנים ולהינצל, או לא להסתכן כלל? ודאי שאנשים מעדיפים להימנע מחוויה בלתי נעימה של סכנה. לפיכך, אפשר לומר שהאדם באמת לא רצה למצוא עצמו במצב שבגללו הצטרך להביא בסופו של דבר קרבן תודה. ולפיכך, נראה שאיננו מביא את הקרבן ברצון, מכל הלב.

וממשיך ומסביר הכתב סופר שיש טעות יסודית בגישה זו. על האדם לשמוח על הצרה שנפלה עליו. מדוע? כי היא באה לנקות אותו מעבירותיו. העונש שהגיע לו על עבירותיו היה גרוע בהרבה מהייסורים שסבל. ה' גזר עליו עונש קל יותר - ייסורים - וכך הצילו ממוות. כמה טוב לאדם כזה! עוונותיו התכפרו בעולם הזה, והוא זכה בגזר דין נוח בהרבה, יחסית לעונש שמצפה לחוטא בעולם הבא. לפיכך, על האדם לשמוח אפילו לפני שהייסורים הבאים, ולדעת שהם טובים הרבה יותר מהחלופה האחרת. ישנו סיפור שמדגים רעיון זה:

היה היה חסיד שסבל ייסורים נוראים. הוא היה עני, בני ביתו היו חולים, ושכניו הגויים התנכלו לו. החליט הוא ללכת לרבי לקבל ברכה שיקיץ הקץ על ייסוריו, ואכן עשה את הדרך הארוכה לעיירה שבא התגורר הרבי. היה זה בעיצומו של החורף, וכשהגיע לשם היה עייף ותשוש. בחדר ההמתנה המוסק היטב ישבו עוד חסידים